

Evangelie: Lucas 20,27-38

Enkele Sadduceeën, die ontkennen dat er een opstanding is, kwamen naar Jezus toe en vroegen Hem: ‘Meester, Mozes heeft ons het volgende voorgeschreven: Als een gehuwd man sterft zonder dat zijn vrouw kinderen heeft gebaard, moet zijn broer met die vrouw trouwen en nakomelingen verwekken voor zijn broer. Nu waren er zeven broers. De eerste was gehuwd, maar stierf kinderloos; daarna trouwde de tweede broer met de vrouw en vervolgens de derde, en toen de andere broers, maar alle zeven waren ze kinderloos toen ze stierven. Tenslotte stierf ook de vrouw. Wiens vrouw is ze dan bij de opstanding? Alle zeven zijn ze immers met haar getrouwd geweest.’ Jezus zei tegen hen: ‘De kinderen van deze wereld huwen en worden uitgehuwelijkt, maar wie waardig bevonden is deel te krijgen aan de komende wereld en aan de opstanding van de doden, huwt niet en wordt niet uitgehuwelijkt. Zij kunnen ook niet meer sterven, want ze zijn als engelen en ze zijn kinderen van God omdat ze deel hebben aan de opstanding. Dat de doden opgewekt worden, dat heeft ook Mozes al duidelijk gemaakt in de tekst over de doornstruik, waar hij spreekt over de Heer als de God van Abraham en de God van Isaak en de God van Jakob. Hij is geen God van doden, maar van levenden, want voor hem zijn allen in leven.’

Overweging

Hoe zal het zijn na onze dood? Waar is onze geest, onze ziel? Is er een Hiernamaals, een leven na de dood? De meeste mensen hebben zich die vraag weleens gesteld. Vandaag wordt Jezus met deze levensvraag geconfronteerd via de Sadduceeën. Zij geloven niet in de opstanding uit de doden en proberen Jezus uit de tent te lokken met een absurd voorbeeld over de oudtestamentische plicht van een man om bij de weduwe van zijn broer nageslacht te verwekken. Jezus gaat daar niet op in, maar vertelt waar Hij zélf in gelooft. Hij legt uit dat het leven na de dood geen voortzetting zal zijn van ons huidige aardse leven. Er is een fundamenteel verschil tussen deze wereld en de wereld bij God. In die ‘andere wereld’ zoals Jezus het noemt, wordt niet gehuwd noch uitgehuwelijkt. Het huwelijk is een aardse instelling. In de hemel zijn mensen op een andere wijze met elkaar verbonden. Daar leeft men als engelen, als kinderen van God. Bij God hoeven wij geen relaties aan te gaan, omdat we één zijn in Hem en daarom één met elkaar. De grens tussen leven en dood is niet pas als de tijd voorbij is; als een mens gestorven is. Die grens trekt Jezus ergens anders. Het leven, zegt Jezus, is wat voortkomt uit God. Als je vrede sticht, als je zachtmoedig bent, als je kleine mensen centraal stelt en vecht voor een rechtvaardige en eerlijke wereld, dan heb je deel aan het leven. Dan bevind je je in het land van de levenden. Maar als je je verrijkt ten koste van de kinderen op deze aarde, als je onbarmhartig bent en andere mensen onderuit haalt of in een hoek trapt, dan dwaal je door het land van de dood: dan ga je een weg zonder toekomst die eindigt in de duisternis. Opstanding uit de dood is een doorlopend proces van telkens opnieuw kiezen voor het leven. Mensen die voor het leven kiezen, voor het licht, die bestaan in God. Hun weg loopt niet dood. Zij zullen niet verloren zijn als hun tijd eindigt. Ze bestaan immers uit eeuwigheid, uit goddelijk leven. Voor God zijn wij allen in leven, nu en na onze dood. Jezus verwijst naar Mozes de grondlegger van zijn religieuze traditie. Mozes heeft in de tekst over de doornstruik al duidelijk gemaakt dat de doden worden opgewekt. Bij de brandende doornstruik – teken van Gods aanwezigheid – noemt God zichzelf: de God van Abraham, de God van Isaak en Jakob, Schepper van leven. God is niet een God van doden, maar een God van levenden. Langs de woorden van Mozes en Jezus ben ik verbonden met een oud geloofsverhaal, en met een godservaring, die, hoe oud ook, zo nieuw is als de toekomst. Gods liefde voor mensen kent geen einde. De belangrijkste vraag in de traditie van Mozes en Jezus is dan ook: of we bereid zijn de woorden van deze God te eren en steeds opnieuw te hopen op een rechtvaardige wereld en daaraan mee willen werken. Of we bereid zijn door woestijnen heen te gaan; en verlangen naar een wijd land waar plaats en mensenrecht, brood en liefde is voor allen. Het bijbels visioen van een nieuwe aarde: Het Koninkrijk van God.